

גמ"ר 5966/10/11 - מדינת ישראל נגד חיים לוי

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

גמ"ר 5966-10-11 מדינת ישראל נ' לוי

בפני	כב' השופט - ס. נשיאה יהושע צימרמן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	חיים לוי

גזר דין

לבית המשפט הוגש בתחילה כתב אישום המייחס לנאשם גרימת תאונת דרכים ופציעתה של המנוחה.

תוך כדי ההליכים בתיק נפטרה המנוחה ומשכך הוגש כתב אישום מתוקן אשר ייחס לנאשם את גרימת מותה של המנוחה בנהיגתו הרשלנית.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם נהג בכביש 431, וסטה מנתיב נסיעתו לשול הימני של הדרך. באותה עת שהתה רונית בורוכוב ז"ל (המנוחה) ברכב סוזוקי בשול הימני של הדרך. הנאשם בסטייתו, פגע ברכב הסוזוקי וגרם בכך לפציעה קשה ביותר של רונית, דימום מוחי קשה, קרע בטחול ושברים מרובים. רונית אושפזה כשהיא מורדמת ומונשמת, נעשו ניסיונות רבים לשיקומה ואולם מצבה הרפואי התדרדר עד לפטירתה ביום 19/10/12, בחלוף כשנה ועשרה חודשים מיום התאונה. על פי הדו"חות הרפואיים, במהלך התקופה שבין פציעתה לפטירתה, הוגדר מצבה הרפואי של רונית כסיעודי מלא ומורכב ובמצב הכרתי מינימלי.

לאחר מס' לא מבוטל של דיונים, הודה הנאשם ביום 9/9/14 בעובדות כתב האישום והורשע בגרימת מותה של רונית בנהיגתו הרשלנית.

לבית המשפט הוגש תסקיר שירות המבחן המתאר את נסיבות חייו של הנאשם, הרשעותיו, והתייחסותו לאשמה ולגרימת מותה של רונית. שירות המבחן המליץ כי יוטל מאסר אשר ירוצה בעבודות שירות. שירות המבחן הוסיף וציין כי אם יוטל מאסר בפועל, מומלץ כי מאסר זה יוטל לתקופה קצרה וזאת כדי לאפשר לנאשם חזרה למסלול נורמטיבי של חיי עבודה ומשפחה.

טיעוני הצדדים לעונש

התביעה סברה כי יש להטיל על הנאשם מאסר בפועל וזאת בשל עקרון ההלימה והצורך בהרתעת הרבים. התביעה הציגה את הרשעותיו התעבורתיות והפליליות של הנאשם. לטענתה של התביעה אין בתיק זה, לזכותו של הנאשם,

נסיבות אישיות יוצאות דופן, רשלנותו אינה נמוכה אלא מתמשכת ואף אם היה מדובר ברשלנות רגעית - יש לגזור את דינו של הנאשם למאסר מאחורי סורג וברית. התביעה הגישה פסיקה ובהמשך לכך, עתרה לקביעת מתחם ענישה שבין 12 ל-24 חודשי מאסר, ובהתאם לרמת הרשלנות הגבוהה, עתרה להטלת מאסר לתקופה של 20 חודשים.

את שאלת היקף הפיצויים שישולמו על ידי הנאשם, השאירה התביעה לשיקול דעת בית המשפט, ובאשר לתקופת פסילת רשיון הנהיגה, עתרה התביעה לקביעת תקופה שלא תפחת מ-10 שנים.

ההגנה, מנגד, ביקשה כי בית המשפט יגזור את דינו של הנאשם למאסר בעבודות שירות. ההגנה טענה כי **"יש רשלנות תורמת של המנוחה בעצם העמדת הרכב במקום כפי שמתואר בתמונות וכפי שמתואר בכתב האישום"** (ר' פרוטוקול מיום 1/1/15 עמ' 10).

ב"כ הנאשם הפנתה את בית המשפט למועד התאונה, לפני כ-4 שנים, לעיניו הדין שנגרם לנאשם וללקיחת האחריות. הסנגורית סברה, בניגוד לעמדת התביעה, כי התסקיר מעלה **"נסיבות אישיות יוצאות דופן"**. הנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, ונתון זה למול נסיבות חייו המורכבות, כפי שעלה בתסקיר, צריך לעמוד לזכותו.

ב"כ הנאשם סברה כי עברו התעבורתי אינו מכביד, ודאי על רקע שנות נהיגה רבות ועיסוקו המתמיד בנהיגה. הסנגורית ביקשה כי יקבע רף רשלנות נמוך ביותר. בסיכומי של דבר, עתרה ההגנה לגזירת דינו של הנאשם למאסר בעבודות שירות תוך שהביאה פסיקה לתמיכה בעמדתה.

דין והכרעה

העיקרון הראשון שיש לבחון במסגרת שיקולי הענישה הינו עקרון ההלימה והערך שנפגע כתוצאה ממעשיו של הנאשם. אין למעלה מקדושת החיים, והנאשם, בנהיגתו הרשלנית, פגע בערך זה וגרם לתוצאה שאין טרגית ממנה.

במקרה שבפנינו, לסיום הטרגי של האירוע, בחלוף שנה ו-10 חודשים מתחילתו, מתווסף הסבל הרב שנגרם למשפחת המנוחה, ולמנוחה, עד לפטירתה. כפי שתואר לעיל, המנוחה היתה בתחילה מורדמת ומונשמת, ובהמשך, במצב הכרתי מינימלי, ובמצב סיעודי מלא ומורכב, על כל המשמעויות הקשות הנלוות לכך. בית המשפט לא יפרט בענין זה בשל הרצון לשמור על צינעת הפרט ואולם למקרא התעודות הרפואיות והתמונות שהוגשו לתיק ניתן רק לשער את עוצמת הסבל שנגרם למנוחה ולמשפחתה באותה תקופה הקרובה לשנתיים, ועד לפטירתה.

בית המשפט העליון קבע לא אחת כי יש לגזור את דינו של נהג שגרם בנהיגה רשלנית למותו של אחר, למאסר מאחורי סורג וברית, וודאי נכון הדבר גם באירוע הטרגי שבפנינו.

ב"כ הנאשם הביאה מדברי כב' השופטת פרוקצ'יה ולפיהם, אף על רקע מדיניות ענישה מחמירה לגבי תאונות דרכים קטלניות, יש לשקול, לעולם, את נסיבותיו האישיות של הנאשם ועניינו האינדיבידואלי, כמובן שמקבל אני טיעון זה ואולם נסיבות אלו יישקלו אך במסגרת תקופת המאסר שתוטל על הנאשם.

רמת רשלנותו של הנאשם

שיקול נוסף אשר יש לבחון במסגרת שיקולי הענישה הינו רמת הרשלנות של הנאשם.

בסוגיה זו אני נוטה לקבל את עמדת ב"כ הנאשם. מעובדות כתב האישום בו הנאשם הודה עולה כי הנאשם סטה מנתיב נסיעתו לעבר שול הדרך. אין המדובר בנהיגה מודעת במהירות העולה על המותר, בעקיפה מסוכנת, בהירדמות, או בהתעלמות מתמרורים בדרך, אלא בכשל רגעי ונקודתי. אין בפני בית המשפט נתונים לשם קביעת הגורם לכשל זה, ואולם העדר הנתונים לא יכול לעמוד לנאשם לרועץ, ואין בהעדר זה כדי קביעה כי מדובר ברשלנות ממושכת וגבוהה. יחד עם זאת, אין מקום לקבל טענת ב"כ הנאשם בדבר רשלנות תורמת, אין אנו יודעים את נסיבות הימצאות המנוחה ורכבה בשול הדרך, ואין בנתון זה, כשלעצמו, ללמד על רשלנות תורמת.

הנסיבות שאינן כרוכות בעבירה

כפי שתואר לעיל, לבית המשפט הוגש תסקיר שירות המבחן. ניתן להתרשם מהתסקיר כי נסיבות חייו של הנאשם לא היו קלות כלל ועיקר, ועל אף זאת הנאשם עשה מאמצים רבים כדי לנהל אורח חיים נורמטיבי.

לחובתו של הנאשם עבר פלילי. הרשעתו הפלילית האחרונה הינה בגין עבירה משנת 2008 שאינה רלוונטית לעבירה שבפנינו. יתרת ההרשעות הינן בגין עבירות רכוש, ברובן, כשהאחרונה שבהן נעברה לפני למעלה מעשרים שנה. ניתן לומר כי, אף שהנאשם גילה בצעירותו דפוסי התנהגות עבריינית, הרי, שלמעט העבירה משנת 2008, הנאשם נטש דרך זו, עלה על דרך המלך והשתקם. נתונים אלו משתלבים עם הערכת שירות המבחן.

מנגד, עברו התעבורתי של הנאשם אינו עומד לזכותו. הנאשם מחזיק ברישיון נהיגה משנת 1992 ולחובתו 35 הרשעות קודמות, ובהן עבירות מהירות, עבירות רבות של נהיגה ללא רשיון נהיגה תקף, ועוד. יחד עם זאת - ניתן לראות מגמת התמתנות בעשור האחרון.

נטילת אחריות

הנאשם הודה באשמה שיוחסה לו ונטל אחריות לגרימת מותה של המנוחה. יחד עם זאת, אין מדובר בנטילת אחריות מיידית אלא לאחר מס' רב של דיונים ולאחר כפירה באשמה המיוחסת לו וקביעת התיק להוכחות. בית המשפט לוקח בחשבון הודאה זו ואולם לא מתעלם מהשלב בו ניתנה. בהקשר זה אציין כי מתקשה אני לקבל במלואה את טענת ההגנה בדבר עינוי הדין שנגרם לנאשם. אין חולק כי ההליכים בתיק נמשכו זמן רב, ולמעלה מן הראוי, ונכון הדבר שאף למאשימה חלק לא מבוטל בהתמשכות ההליכים ואולם, אין להתעלם מחלקו של הנאשם בהתמשכות זו.

מתחם ענישה

הצדדים טענו למתחמי ענישה ולענישה הראויה בתיק זה והציגו כל אחד פסיקה עניפה לתמיכה בטענותיו.

לטעמי, מתחם הענישה ההולם נסיבות עבירה זו נע בין 6 ועד 24 חודשי מאסר. בקביעת הענישה ההולמת בתוך מתחם הענישה הובאו בחשבון הנסיבות שאינן כרוכות בעבירה, כפי שפורט לעיל.

לאור כל האמור ובאיזון השיקולים לחומרא ולקולא, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח לתקופה של 6 חודשים.

- ב. פסילת רשיון הנהיגה לתקופה של 8 שנים.
- ג. מאסר לתקופה של 10 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים אם יעבור את העבירה בה הורשע או אם ינהג בזמן פסילה.
- ד. פיצויים לעיזבון המנוחה בסך של 20,000 ₪.
- בנסיבות הענין לא הוטל קנס לחובת הנאשם.
- ניתנה היום, ט' שבט תשע"ה, 29 ינואר 2015, בנוכחות הצדדים.**